

Forslag

til

lov om forældelse af ydelser i henhold til eengangsskatteloven.

Fremsat den 14. januar 1955 af *finansministeren*.

§ 1.

Den i lov nr. 274 af 22. december 1908 foreskrevne forældelsesfrist forlænges med 6 år, for så vidt angår krav på ydelser i henhold til lov nr. 391 af 12. juli 1946 om ud-

skrivning af en formuestigningsafgift og et stabiliseringslån (eengangsskatteloven).

§ 2.

Denne lov træder i kraft d. 1. februar 1955.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved lov nr. 391 af 12. juli 1946 om udskrivning af en formuestigningsafgift og et stabiliseringslån (eengangsskatteloven) blev det pålagt personer, selskaber, foreninger, legater, selvejende institutioner, dødsboer m. v. at udrede en formuestigningsafgift og/eller et stabiliseringslån, at erlægge i to lige store rater, der forfaldt til betaling henholdsvis den 1. februar 1947 med betalingsfrist til og med den 15. marts 1947 og den 1. juni s. å. med betalingsfrist til og med den 15. juli s. å.

For så vidt angår krav på ydelser i henhold til ovennævnte lov gælder der ifølge lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer en forældelsesfrist på 5 år.

Ved lov nr. 26 af 30. januar 1952 om forældelse af ydelser i henhold til eengangsskatteloven blev denne forældelsesfrist forlænget med 3 år til 8 år.

Ved nærværende lovforslag foreslås den 5-årige forældelsesfrist for disse ydelser forlænget med yderligere 3 år til 11 år.

Vel er langt den største del af de i henhold til eengangsskatteloven pålignede ydelser betalt, eller der er med de ydelsespligtige aftalt en afviklingsordning, eller der er indrømmet henstand med betalingen, i hvilke tilfælde forældelse af krav på de resterende ydelser udskydes, men der foreligger dog på grund af særlige forhold endnu tilfælde, hvor påligning

eller endelig påligning endnu ikke har kunnet ske og hvor man må regne med som den mest nærliggende mulighed, at forældelse vil indtræde, såfremt der ikke finder forlængelse sted af forældelsesfristen.

At påligning af eengangsskat ikke har kunnet foretages, vil navnlig skyldes, at påligningen vil kunne være afhængig af det endelige udfald af andre sager, især værnemagersager og sager, der henhører under revisionsudvalget for tyske betalinger. Af disse verserer der for domstolene et antal sager, i hvilke der er bestemt eller begæret genoptagelse, og i flere af disse drejer det sig om betydelige konfiskationsbeløb.

Såfremt de pågældende sager måtte falde ud til hel eller delvis ophævelse af en i henhold til værnemagerlovgivningen stedfunden konfiskation, vil dette kunne have til følge, at det er med urette, at der ikke er pålignet den pågældende eengangsskat, eller at denne skat er pålignet med for lavt et beløb.

Da indtræden af forældelse af eengangsskatten i de ovennævnte sager ville føre til et for statskassen urimeligt resultat og en ganske ubegrundet begunstiggelse for de pågældende, har man for at opnå sikkerhed for, at forældelse ikke indtræder her, anset det for rigtigst ved lov at forlænge forældelsesfristen for ydelser i henhold til eengangsskatteloven for en

ny 3-årig periode. Inden for dette tidsrum regner man med, at samtlige værnemagersager af betydning vil være tilendebragt.

Man henviser til, at forældelsesfristen for skattekrav i efterbetalingssager, rejst på grundlag af de i henhold til lov nr. 352 af 22. juli 1945 (pengeloven) indgivne ekstraordinære formueopgørelser m. v.,

ligeledes er blevet forlænget i 2 omgange fra 5 til 10 år ved lov nr. 231 af 27. maj 1950 og lov nr. 208 af 7. juni 1952, og at denne forlængelse skete af de samme grunde som de, der motiverer den her foreslåede forlængelse af forældelsesfristen for ydelser i henhold til eengangsskatteloven.